

[Thorkil Kristensen.]

afgift, og det er tanken med den midlertidige deponeringsordning. Det behøvede kun at være midlertidigt, og det skulle kun være midlertidigt; det skulle ikke gå over til at blive en varig beskyttelse. Men i den periode, hvor man altså på denne måde kunne opretholde en større produktion end ellers, ville denne større produktion betyde større indtægter, større opsparing og dermed også større investering. Det kunne være et middel til at hjælpe op over det døde punkt, som vi har haft så svært ved at komme over i efterkrigstiden herhjemme. Derfor har jeg også været glad for at se den højtærede finansministers partifælle, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, udtale, at han syntes, det var en konstruktiv tanke, som fortjente nærmere overvejelse.

Den højtærede finansminister spurgte, om jeg troede, at en sådan ordning ville være et tilstrækkeligt middel til at klare vore valutaproblemer, eller om der også skulle andre ting til. Det er et af de punkter, hvorom det er vanskeligt for mig at sige noget bestemt, da jeg ikke kan vide — i hvert fald ikke i øjeblikket ved — hvor mange varer man kunne få med, eller hvor mange hindringer der er. Derfor vil jeg heller ikke udtale mig noget om, hvilken procent man kunne tænke sig at anvende, for det måtte bl. a. bero på varesortimentets omfang. I øjeblikket ved jeg heller ikke noget bestemt om, hvor store valutavanskelighederne er. Jeg ved ikke, om regeringen på det punkt ved væsentligt mere end vi andre. Jeg havde i og for sig håbet på en mere konkret vurdering af disse ting end den, regeringen hidtil har fremsat; men jeg har ikke noget imod at føje til, at hvis jeg skal skønne efter det, vi ved i dag, ville jeg gætte på, at en sådan importafgift ikke var tilstrækkelig, og at det derfor ville være rimeligt at supplere den med andre ting. Det var grunden til, at jeg ikke stemte mod forbrugsafgifterne i sidste uge, men udtalte, at de i og for sig, hvis de kunne indgå i en rigtig helhedspolitik, var et middel, der ville virke i den rigtige retning.

I øvrigt er vi vel allesammen enige om det ønskelige i, at der findes besparelser i den kommende tid. Jeg vil gerne i denne

forbindelse understrege, at vi har jo erfaring for; at det er svært at finde besparelser i en fart; det kan man bedre gøre på lidt længere sigt. Men en sådan midlertidig ordning ville give os noget af et pusterum, og man måtte så benytte den tid, hvori den gælder, til at finde frem til større besparelser. Jeg tænker naturligvis her særligt på en virkelig afvikling af boligstøtten bortset fra hjælp til dem, der virkelig trænger, dem med de små indkomster og de mange børn.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at kvittere for, at der nu omsider kommer den forhøjelse af boligafgiften i de gamle ejendomme med boligstøttelån fra 1946-51, som den den højtærede finansminister lovede mig efter martsforliget i 1955. Jeg har aldrig været i tvivl om, at den højtærede finansminister ønskede at opfylde dette tilsagn. Den socialdemokratiske folketingsgruppes flertal har hidtil forhindret, ham deri, men jeg er glad for, at det nu opfyldes. Jeg gætter på, at også dette hænger sammen med regeringens sammensætning. Jeg sporer her det radikale venstres og måske retsforbundets indflydelse og ser deri et vidnesbyrd om, at liberale partier kan opnå noget, også i en forhandling med socialdemokratiet.

Den højtærede finansminister spurgte mig ud om de pengepolitiske virkninger af dels deponeringsordningen, dels den tanke, jeg har fremsat. Min partifælle, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, har talt om dette for deponeringsordningens vedkommende. Jeg vil gerne for en sådan importafgifts vedkommende sige følgende:

Det var min tanke, at de midler, den kunne indbringe, skulle anvendes til opkøb af obligationer; de skulle med andre ord ikke gå ind i de almindelige statsfinanser, men klausuleres til opkøb af danske obligationer. Jeg tænker mig disse opkøb administreret af nationalbanken. Baggrunden herfor er følgende: likviditeten i det danske banksystem kan i øjeblikket ikke være væsentlig ringere, end den er; hvis man inddrager flere penge på én front, er man derfor nødt til at give efter på en anden. Det fremgår også af det, den højtærede finansminister har sagt, at noget sådant er tanken med de regeringsforslag, der er fremsat. Men samtidig med, at man mere